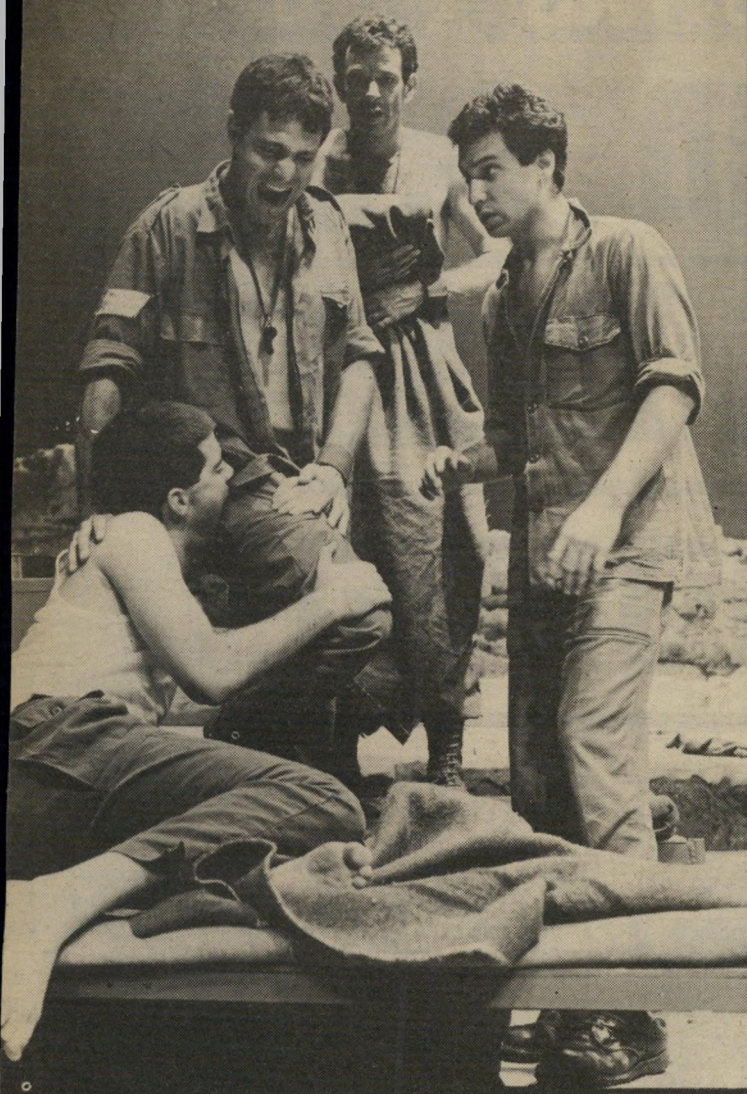


זה הקטן גדול יהיה



אלפונס וילוזני (בחולצה רכוסה) אברהמי, טראוב ותורן ב-בונקר" שני משמיע רעש מימיה -

בימאי צעיר (26)

ומבטיח מציג

ב"הבימה" את "בונקר"

רגעים סוריאליסטיים

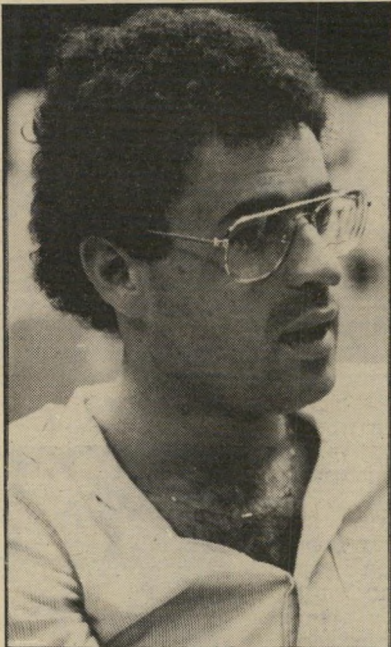
בסיטואציה ריאליסטית

קטעים של רמיון ומציאות משמשים בערכוביה, וערוכים כמו סצינות קולנועיות. כשהם באים ברצף אחד הם יוצרים מרחק, הומור והפתעות. האם הושפע פסטר מסרטים כדוגמת מאש, מילכוד 22 או איזו מילחמה נחמדה? במילכוד 22 הרגש הוא על פעולות אבסורדיות שעושה כל אחד מהחיילים, מתוך מצביילחץ קשים, בבונוקר היה הטיפול שונה. החברה שלנו הם רק בני 18 הם עדיין לא יכולים להתחבט בכיעות קיומיות. הם מבקשים את הרברים הפשוטים ביותר - בית, חום וסכס".

יש המסתייגים מהצגה כזאת מראש! עוד מחזה על המילחמה. ההצגות האלה, אבל בונקר הוא שונה, כי יש כאן סוף סוף טיפול מסוגנן וחריף בחומר ריאליסטי. לא מדובר כאן בעוד הצגה דוקומנטרית-למחצה, סופר-ריאליסטית כאילו, המתקבלת עליידי הקהל כמציאות לעושה



פסטר (ממושקף) מביים באוניברסיטת תל-אביב אחד דופק על גיגית -



בימאי פסטר שלישי מכה על מסטינג

ברזילאי, עובר לסגנון על טהרת המיזורח ולמנגינה האותנטית.

תוך כדי הרעש מגלה אלפונס ששניים מן לועגים להלום הקרב החמישי, השוכב במי פורצת, תיגרה שבטופה אלפונס מתרגו. הוא את הספר מאהבה של לידי צ'טרלי ונ לארגו התחמושת כפינה. כולם מצוברים. ש מתחילים לשחק מישחק קלפים מזור. המי מתרחש כשכל אחד מהשניים יושב ב המרוחק של מיטתו. ונעזר במישקפת וכוכ מגרלת, כדי לראות את הקלף.

בהיותו של אלפונס, בינתיים, מופ חבירת, רותי חסרת-מעצורים, כמו לידי צ'טו כפי שאלפונס רוצה היה לראות אותה. על הב מתרחשות ברזומנית גם ההזייה וגם המיש הריאליסטי בקלפים.

רותי נעלמת והקהל נשאר עם משחק הקל המשונה. רותי מופיעה שוב מהצד השני כדי לידי צ'טרלי עם מטרייה לבנה ומגרה אלפונס. הוא פותח את המטרייה ומצטרף ל לטיול באחווה של הליידי והם מתחי להתעלס. בריוק כשהם מתעללים בהיותו אלפונס, בתוך הבונקר מורידים האחרים הבגדים כדי ללכת לישון. כשאלפונס גומר ההזייה הוא שופך על עצמו מימיה.

ומיובשת. יש פה הומור שחור וקר, עם כאב, רגישות ופנטסיה. זהו מילכוד 84, מין מילכוד תשמ"ד קטן ומצחיק, גם אם הסך הכל של ההצגה הוא בוסר.

פוסטר ניסה לזרוק רגעים סוריאליסטים לתוך סיטואציה ריאליסטית קשה. רגעים אלה, כגון היותו של הגיבור, צומחים מתוך כאב. הם מסכרים שמשוהו מסריח בשיטה. חוסר-היכולת של הילדים האלה להתארגן בתוך מצביילחץ היא גורמית לחלוטין. הם בורחים למעשים ילדותיים, למישחקים שהם נאחזים בהם. "זה בריוק מה שקורה לחייל בסדיר היום", אומר פוסטר.

כ"אשר טרומפלדור אמר טוב למות" כ"בעד ארצנו, הוא קילל בהונגריה. אני יכול להעיד על כך ממקור ראשון. סבי וטרומפלדור היו יחד בנוטרים וכשומר הצעיר. המלים הגרולות האלה נאמרו עליידי טרומפלדור סמוך למותו, במהלך הקרב על תלחי שהיה, בעצם, טראומה גרולה. אבל האמת היא, שברור שהוא קילל, כי מי מסוגל לומר מילים כאלה? הרי זה לא הגיוני - לא טוב למות בעד שום רבר. היום, כשאנחנו מבינים שיש ברירה אחרת חוץ ממילחמה, מתחילים להתנגר. אבל הטרגדיה של העם שלנו היא שהוא לא יכול להרשות לעצמו להתנגר עד הסוף, כי אז מה יהיה? לכן הולכים רוב המתנגדים לחזית, כמו אנשי "שלום-עכשיו", למשל.

"הביתה, בשימחה רבה!"

ה מחזה פותח בוג המתעלס על שפת-הים ופתאום הם שומעים מרחוק תופים. נכנסת קבוצת חיילים בכומות אדומות ועושה לידם תרגילי סדר.

כשהייתי ילד, היו חיילים עוברים בשכונה שלי בעפולה ועושים תרגילי-סדר. אז הם נראו לי קסומים, היום אני מרחם עליהם".

כניסת-החיילים נשברת כשהמפקד מחלק להם נשק ומתחילה הפגנה. בתוך ההפגנה מופיעים ההורים לאיציק, המכונה אלפונס, וקוראים לו: "איציק! איציק! הוא מסתתר מתחת לשמיכות. הוא לא רואה אותנו".

כסצינה אחרת נמצא אלפונס בעמדה וחברתו רותי מגיעה עם בגדים ונותנת לו למרוח עליה

אורי פסטר הוא רק בן 26, אולם חוגים מפרגנים בתיאטרון אומרים שהקטן הזה גדול יהיה, כי הוא צעיר והוא מוכשר.

"משהו מסריח בשיטה"

ב"בונקר" מספר על כיתת חיילים בשרות "סדיר, המונה ארבעה גברים צעירים, ואשר נמצאת באחד המוצבים לאורך הגבול. החלטה פוליטית קובעת שהם חייבים להביא את גופת הברם שנהרג. פעולה זו עשויה לעלות בעוד הרוג אחד או שניים, כי הגופה נמצאת בשטח פתוח וחשוף.

כשאלפונס, גיבור המחזה, נמאס מההחלטה המזוהה הזאת, מתחיל כל הבונקר להתערער.

"להריח את הפריחה בכינון"

אני רואה את בני 18 היום. נוער י זוכרים להמשיך לעשות חיים, כי בהפרש ש שנה זה נעלם. ההצגה, בעצם, מספרת על הכ בתבגרות הישראלית, מתוך ראייה אישית ל יחיד - אלפונס. מבחינה פוליטית המחזה פח לרגישות של הצופים. כל אחד מהם יכול ללל לכיוון אחר וכולם תופשים שמשוהו לא טוב קו בתוך המערכת הצבאית השרירותית הזאת.

"לא ברור על מה שומרים החיילים, נגד מי (המשך בעמוד 00)